

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ר"א ב' א"א
לפחות לרבנן ג"ה א"ו
נפדה. תמוה לי דלמאי נרד
לזה הוכחה. הו' תמוה ש
בסך חתני' עולה דקמי
בפיסא ח"ל לא א"א אמת
תמערש ש"י ע"מ א"א
נפדה ברחוק מקום חתני
לקוח ש"י נפדה בטהור
ברחוק מקום ומדשיב ש
לרבנן מוכחא רבנן מודו
ל' ס"ה:

הגהות מהר"ב
רנשבורג

א) בחוס' ד"ה אח' לחס
וכו' ורשב"א פירק
דאשערך לעיל קרא לריכא
שמה סיפרים יסיה שני.
ד"כ פין ש"ס שאגס ארי'
דף ס"ה עמוד דל"ה שבו
נגד ש"ס דחולין דף ק"ל
פ"ה שאש"ס חמשי
שניסרבל חולין אה
המשכר ע"י ו'ע:

מוסף רש"י

ד' יהודה אומר יקבר.
דקא סבר לא אליס למחפס
פדיון (בר"מ 4:33)

דבינו חנאל

[illegible]

כל שעה פרק שני פסחים

ומזה של מעשר כו' לדברי ר"מ אין אדם יולא כה. ואפילו לא דרש
עשוי לשון אמינות בעיני מזה שלו ולא של גבוה ולקחן ספרך מי חביב
מזהם: הכי קאמר לימא. תשיעא הא לכל מילתיה דרב אסי
למדבבא פליגי באחרונא ומי פליגי: פרי ימינו. אבל האם לבס

למעשה שאלו וגזול אכלו אחריו של
מעשה שני האיש דאמיחב ליה לאמיל
נסיק ביה ואפילו לר"מ: דרבי יוחנן
הגלילי: דאמר לעילוי לאו שאלו נאכל
באנינו: כחולין. יצא שם שאלו שנתה
לחלתו לא נסיק בחולין ידידה: כי סיבעי
בך לר"ע. דלא דרש אוי ומיחו הימר
במושבות עמנו דממעט לעילי: כדורס
הכא שנתה ומעשה שני ביה מוס
דאיה ביה הימר מושבות אפי' לאמר
שנגמם לירושלים אט שנתה דרבי
שאלער: לשריפא אולא. דתרומה
נעמלה אקורה בגלילא ובגדה סבורה
אין לה הימר במושבות משום דמעשה
היה פדיון ונמך דקטנה מחליות ילי
לוי סורא: או דילמא חוילין ואילו
לא הריג עליה שם חיל איה לה הימר
למנוחיה: ונאמר דאמר ר' יוחנן

דבריו ר"מ וחכמים אחרים
היינו דהי הכי קאמר
בעיסה בהנך נמי פליגי
דכתיב ערסותיכם ער
ר' שמעון בן לקיש מה
בחלה של מעשר שני
יוסי הגלילי לא תיבעי
נפיק בחלתו כמביאי כח
עקיבא בחילין דהי דנ
היתר במושבות אבל
לה היתר במושבות וי
או ירמלא אמרין הוא
שם ואיטמי אית לה
כה השתא נמי נפיק
לא תיבעי לך דודאי
לך חלה חלקוק בכס
דבן לא תיבעי לך
מעשר כי תיבעי לך
יקבר ר' רחנן יהלקוק
שנטמא יפרה ר' יהודה
הואיל ואי לא לקוח הו
שם ואיטמי יש לו הית
השתא נמי נפיק ביה
אמרין ר' יהודה
מסתברא שם מעשר
ורקיקי נזיר וכו' מנה"ל

ואתלולת בארצות והא דלא פריך שאין נעשה להיות מתחכם אלף ושמרמס

דאי נטמא פריק לרו כרכי אלעזר דאמר מנין למעשר שני שנמא שפודין אותו
בי א' תוכל שאתו, ואין שאת אלא אכילה שנאמר וישא משאת מאה מנין אלהם,
ויפנה אל נפיק בה, אי דלמא תואיל ואילו הוה נטמא מקמי נתיק עלה שם
נמי נפיק בה, איכא דאמרי הא נמי לא חבשי לך דרודא אפרינן נפיק בה.

לח.

עין משפט
גר מצותה

קנג א מ"י פ"ו מהל'
מנה הלכה ח:
קנג ב מ"י פ"ח מהל'
לול הלכה ב:
קנג ג מ"י פ"ו מהל'
מנה הל' ז טושיע
א"ח ס' חנד עש"ד:
קנג ד מ"י פ"ו מהל'
מנע שני הל' א
ב

בְּנֵי הָאֱלֹהִים הָיוּ לְנָשִׁים בְּתוּלֹת
וַיִּבְרְאוּ בָנִים לָנָשִׁים אֵלֶּם

תורה אור השלם

1. ראשית ערסבתם
חלה תרמו חרומה
תרומת גרן בן תרמו
אתה: כבודי טו כ
2. ולקחתם לכם ביום
האשון פרי עץ הדר
וכפת תמרין וענף עץ
עבה וערבי לפני ה'
ושמחתם שבעת ימים:
אלוהים שבעת ימים:
ויקרא כג
3. לא תאכל עליו חמץ
שבעת ימים תאכל עליו
מצות לחם בני
כחפז יצאת מארץ
מצרים למען תזכור את
יום שאתם מארץ מצרים:
כל בני חייך:

דברים טו ג
4. והיה באִלְכֶם מִלֶּחֶם
הָאָרֶץ תְּרִימוּ תְרוּמָה
לֵיהּ בַּמִּדְבָּר טו יט

רבינו חננאל (הרשב"א)

[illegible]

חור ורזאנו חסדי וסודי.
 וסמטתן סלקת ראוי קרי
 לתם אלא האמי בתנור.
 אכל מעשה אלפס תנור
 וכן חלה, ואין מכריז
 עלית המוציא לתם, ואין
 סם יוצא חסד ואין ורזאנו
 אדם, ואשכחן חלמוד
 ארץ ישראל חלה אמר
 ר' יוחנן וכלבד מעשה
 אלפס על יד שמקין
 שנהבסל במשקין
 ורזא במים, והא חסדי
 ורזאן סמופנין חסדי
 על יד האור, מוקים לה
 קריש בשאורא מחלן
 עליוס מן הצד, ובראור
 מחלן חתיתין, הרתין
 ובסוף הרביע סלי על.
 מן משק חלד קרי עלי.
 ירשליס בחתלה חלה ר'.

אֶתִּיא אָחִי אָחִי. הַקֶּסֶם הָרִאשׁוֹן דְּלוֹרֵינֵינוּ מִיּוֹן דְּלִפְתָּן לֹחֵם לַחֲסֵי דְבַעֲיָן מִזֶּה שְׁלֹכֵם אֲמַחֵי אִצְטֻרְיָן לְעִילֵי לְמַעֲטֵי שְׁלֹא אֵלֵךְ בְּעֻבֵל מִי שְׁאִיסֻרוֹ מִשּׁוֹם בִּלְ מַחֲבֵל חֶמֶן כִּי מִסּוּפֹה לֵיהִ דְּבַעֲיָן שְׁלֹכֵם וְעֻבֵל אִינוּ שְׁלֹכֵם דְּהֵא אֲחֵרֵינוּ שֶׁל דְּמֵאֵי דְּמַכְשָׁר בִּזְיָה בְּלוּבֵל בְּנוּבֵל

[illegible][illegible][illegible]

חלות תורה ודקיק ניר. נראה לר"י כפ"ה דמירי שלא נשטע עליהם הוצא ולא הוקדשו דאי הוקדשו מיפוק ליה דבעינן מתחנם דגמירין לעיל לחם וסוד ועוד דאמור למכור בזק ושואבין עין משמע דכלל הוקדשו מחר והי"פ מזה המשתמרת לשם שאלה יאכל וז משתמרת לשם זבח וקדישהו וכן שארין נאכלין אלא ליום אחד אקרא מ'דמשמרת סמך דבעינן שחיה נשמרת לשם שעה והא דפרך ומיפוק ליה שארין נאכלין באיניות ושארין נאכלין בכל מושבות הי"פ שארין נעשה לאכול בכל מושבותיהם והו"י כיון דלא תבז בהדיא פסול דמתחנם לא שייך למיפוק הכי: וזה

לחון כללית מן הדין קרא. ושם חזק שורה ושעורה נסמן וכוסמת ובלתול. חסה כמסמעה, שורה זו שבלת
 ושעול, ולמה נקרא שמה שורה שהיא עשויה כשורה, ושעורה כמסמעה, נסמן זה השפון, וכוסמת אלו כוסמין,
 ובלתול זה כאן בליתול. וזהו למדין מדבר בשבאל אמר יו סימן מרחיבין ופרו למסמך אלהיו וירנו,
 שיהא שורה של דבר בתורה. חלות ותרד וקריקין מדין יצא יצא, מנן לן פסטר (רבא) (רבא)

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones